

ДІЛО

виходить щоденно передполуднем

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. поя.
Конто почт. шваб. 143.322.
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописи не зберігаються.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в краю 450 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції, Голландії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 750 ал., Німеччині 750 ал., Швейцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 70 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 750 ал., Австрії 750 ал. — Збіра адреси і зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕННЯ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Скасування міжсоюзної контролю в Німеччині.

Женева, 12. грудня 1926.

Рада Ліги Націй установила день 31. січня 1927 як речинське скасування міжсоюзної контролю в Німеччині. Тимчасом конференція амбасадорів розгляне нові пропозиції, які представити їй німецький уряд у справі управління стверджених останніми часами ухилень. В тім часі не вільно Німеччині зачинати ніяких нових праць військового характеру на східних кордо-

нах. Коли дійде до порозуміння між конференцією амбасадорів і делегатами німецького уряду, управління справи відхиленя за посередництвом Ради Ліги перекажеться інвестиційній комісії. До дня 31. січня 1927 амбасадом союзних держав у Берліні пойділиться офіцерів, яких обов'язком буде пильнувати точно виконання клявуль роззброєння.

Бюджетова провізорія на перше чвертьріччя 1927 принята.

Промови мін. скарбу Чеховича і віцепрем. Бартеля. — Вся журя уряду. — Денний порядок найближчого засідання сойму. — Personalia.

Варшава, 12. грудня 1926.

На вчорашнім засіданні соймової бюджетової провізорії на перше чвертьріччя 1927 по промовах міністра скарбу і референта пос. Чеховича приступлено до дискусії, до якої було записан 12 промовців. Кожного промовця обмежено до 20 хвилин. У відповіді забрав голос мін. Бартель, що сказав між іншим:

Уряд вважає, що поправа урядових платень є майже державною konieczністю. Не виходить при тому з мотивів демагогічних, але чисто вісних. Ми не хотіли розтягати ошадностей і на урядовців, бо на них ошаджувати годі. Не ми ввели їх ошадности, навпаки — ми ще годі, як повної рівноваги бюджету не було, реститували частинно попередні урядові платні, а опісля, в листопаді і грудні, дали ми те, що уважали можливим дати, себто 10 проц. додатку, очевидно з наших бюджетових ошадностей.

Свого часу сказав я урядовцям ширі, що якби можна знайти якийсь покриття, то, розуміється, можна б платні піднести ще більше. Але сам уряд тої справи управління платні не може і я сумніваюся, чи сойм згодиться на підвищенні податку. Однак якби сойм згодився на це, що така підвищення є обов'язком уряду й парламенту, то уряд не буде тому противитися. При кінці мін. Бартель просив ще перетерпіти ті роки, обіцяючи, що за пів року можна буде до тої справи вернути.

Опісля віцепрем. Бартель спинився на інциденті з попереднього дня і сойм, коли то пос. Баллін кинув у його сторону закріплену сорочку посла Білоруської Громади, побитого на віці поліцією. Мін. Бартель тоді на це не реагував, бо, мовляв, ця справа не була на денному порядку, зрештою вона йому незнайома; обіцяв тільки звернутися до інформації і матеріали в тій справі до міністра внутр. справ.

Потім принято закон про бужд. провізорію в другому читанні без змін, піднесено тільки загальну суму провізорії до 493,256.740 зол. Грете читання бужд. провізорії відбувається в понеділок.

Порядок засідання сойму, визначеного на вівторок 14. ч. м., передбачує повідомлення бужд. ком. с. про бужд. провізорію на перше чвертьріччя 1927, потім повідомлення скарбової комісії в справі податку на покриття дефіциту сільських громад і звітування адміністраційної

комісії в справі ведення метрик цивільного стану в Галичині у польській мові.

В політичних колах розійшлася чутка, що в найближчих днях уступить міністр справедливости Мейштович. Наслідником Мейштовича мав би бути Олександр Левицький. У зв'язи з цим кажуть, що пресовий закон не скоро появиться, бо його віддадуть Левицькому до опрацювання. — Рада міністрів на недільному засіданні ухвалила іменувати куратором львівського шкільного округу на місце Собінського — Рімера. — Польським воєводою іменовано Крагельського.

Проти політики Бріана.

Париж, 12. грудня 1926.

Концесійно-компромісова політика Бріана супроти Німеччини стрінулася у французьких кабінеті в опозицію. В колах правих і центру парламенту кажуть, що Бріан, хоч одержав нагороду Нобля, є небезпечний для Франції.

Реґенційна Рада в Румунії.

Паїж, 12. грудня 1926.

Тутешня преса повідомляє з Букарешту, що королева Марія увійшла в склад реґенційної ради на місце кн. Миколи.

Комунікат.

„Свобода“, офіційний орган Українського Національно-Демократичного Об'єднання, приносить такий комунікат:

Центральний Комітет Українського Національно-Демократичного Об'єднання на своєму засіданні дня 12. грудня ч. р. ухвалив виключити д-ра Володимира Бачинського з членів партії тому, що д-р В. Бачинський в останньому часі, входинчи в переговори з польською стороною та публікуючи неправдиві енциції, поїв самочинну політичну акцію, яка дуже різко відбігає від програми і тактики партії та нарушує партійну карність.

Одночасно Центральний Комітет стверджує, що з теперішнього політичного діяльнїсть д-ра В. Бачинського не має нічого спільного ніхто з членів Центрального Комітету, як також невідомо Центральному Комітету, щоби з д-ром В. Бачинським у його політичній акції співділяв який-небудь член партії.

За Центральний Комітет Українського Нац. Дем. Об'єднання:

Д-р Дмитро Левицький, голова.
Молодизин-Меленчик, ген. секретар.

Жалоба Югославії.

Смерть Миколи Пашіча.

Біларод, 10. грудня 1926.

Югославія в жалобі. Біларод-прибраний чорними прапорами. Сербський наряд оплакує смерть Миколи Пашіча, найбільшого із сербських політиків, носія ідеї Великої Сербії, творця держави Сербії, Хорватії і Словенії.

Микола Пашіч, селянський син, родився 1846 р. Після закінчення середньої школи студіював на політехніці в Шпріху. Повернувшись до батьківщини, кинувся у військову політичну життя. Став послом до скупщини. Одночасно розпочав організацію радикальної партії на західно-європейських зразках. Сербія короля Милана була загрозом Австрії. Пашіч звернувся проти австро-сербської політики уряду і короля. Замішаний в змову проти короля Милана, був примушений в 1893 р. втікати зі Сербії. В міжчасі воєнний суд засудив його на кару смерті. Після шістьох літ еміграційного життя повернувся до краю, а ждальши абдикації Милана. Незабаром вибраний його посадином Білароду. Радикальна партія під проводом Пашіча постійно зростала в силу. В р. 1891 кишов Олександр Обренович доручив йому місце створити кабінет. Два роки пізніше заняв Пашіч становище сербського посла в Петербурзі. Перебування в столиці царської Росії зробило з нього заявлятого русофіла, який викликав царський дипломатів і роботу на Балкані.

Опозиція проти короля Олександра Обреновича зростала все більше, піддержувана Караджорджевичами. Пашіч належав до найзаявлятійших противників династії Обреновичів. У 1899 р. викрито новий зговір проти короля, якого душею був Пашіч. Ного засуджено на члїтню в'язницю. Король улаштував засудженого, який вислідок того на якийсь час покинув політичну арену.

В р. 1903 цілий світ потявся страшенною трагедією в сербській столиці. Загордано королівську пару, короля Олександра і королеву Драгу. На сербській престол вступив дотеперішній емігрант Петро Караджорджевич. Радикальна партія, підлора Караджорджевича, знову прийшла до влади. З того часу Пашіч чи то як ресортовий міністр, чи як прем'єр кермує сербським державним кораблем. Всіми фібрами душі ненавидів він Австрію, уважаючи її найбільшою противницею великосербських амбіцій.

Прийшов 1914 рік. Сербії вдалося спровокувати війну, якої вислідом було створення Великої Сербії під назвою Югославії (офіційно: королівства Сербія, Хорватія і Словенія). Вигравши війну і створивши досить велику державу, Пашіч постановив об'єднати її шляхом безоглядної централізації. Та ці тенденції стрінулися з опором Хорватів під проводом Радича. Також сербські демократи з Давидовичем на чолі протиставлялись політиці Пашіча.

Боротьба між сербськими радикалами і селянською хорватською партією, боротьба між Пашічем і Радичем довго потрясала Югославію. Вкінці прийшло до порозуміння між двома противниками, конфлікт згасився, але притищення внутрішніх розходжень з тим більшою силою виявилось трудністю Югославії в закордонній політиці.

Позбувшись Австрії, Югославія одержала нового противника у фашистській Італії. Довго велася дипломатична боротьба за Ріку, нещасливо покінчена для Югославії. Тепер же альбансько-італійський пакт поважно підірвав домінуюче становище Югославії на Балкані. І в таку важку хвилину, коли знову зростають також і внутрішні розходження в тридцяти державі, Югославія втрачає свого найбільшого державного мужа.

Політичний замах у Відні.

Відень, 12. грудня 1926.

Бувшого болгарського міністра Аналазова хотів убити в його тутешній мешканці 29-літній Борис Вошов, учитель танців. Настріляв кілька разів і залиш дотавку, що прикладкою була в кімнати. Виношник а-рештовано. Міністр Аналазов, як провідник македонських федералістів, засуджений був на смерть непереможною македонською групою. Македонська організація сприяє теперішньому болгарському урядові. Аналазова обвинувачувало, що сприяє більшовицям.

Альбансько-італійський пакт і Югославія.

(Від власного кореспондента.)

Біларод, 10. грудня 1926.

Те, що було доконаним ще 26 листопада, а 1. грудня стало всім відомим, є останній удар доперішній закордонній політиці Югославії, удар настільки тяжкий, що рішучо її повалив і то, певно, без повороту.

Пакт приязни, що його підписали Італія з Альбанією, по своїй зовнішній формі не уявляє нічого особливого. Обидві держави хочуть жити в добрих сусідських відносинах: крім того, Італія, як міцніша, зобов'язується боронити кордони Альбанії, її незалежність і навіть-що є головним, погоджується збройною силою боронити і сучасний устрій в ній тобто Ахмеда бег Зоґу. Колиб не було цього останнього, колиб не було тих попередніх ріжних концесій, які Італія здобула собі в Альбанії, пакт не робив би того вражіння, яке він робить тепер — фактичного протекторату Італії над Альбанією, спілки, якої вістря звернене проти Югославії.

Досить поглянути хоч трохи на минуле Альбанії, щоб переконатися, що саме поклонання її до самостійного життя і продовження його відбувалось лише тому, що сусідні держави завжди мали занадто велике бажання проковтнути цей елліптик гірської землі і тому для зчинення постійних сварок створили з нього самостійну державу. Альбанія, держава ріжних племен, що їх ділять три віри, є не лише некультурною, а й дикою, з безастановними замішаннями, з безперервними повстаннями.

Істнування самостійної Альбанії, забезпечене міжнародною умовою, підтверджене ще особливою умовою, яку в 1922 р. підписали представники Англії, Франції, Італії та Японії, а боротьбу за вплив у ній перевели між собою Італія та Югославія. Ця боротьба вперто велася весь час після скінчення світової війни і тепер парешітї скінчилася повною невдачею Югославії і тріумфом фашистської Італії.

Головна помилка Югославії, що її причинилися найбільше до невдачі її закордонної політики, — це необмежена віра в ширість Ахмеда Зоґу. Югославія забула, що політика не визнає сентиментальности і створила собі любовну іділю, головним героєм котрої був молодий альбанський політик. Виглядало все дуже гарно — при допомозі Югославії, розуміється, строго таємній, Ахмед бег Зоґу виганяє прихильників Італії Полія, забирає владу в свої руки і робиться парешітї президентом. Висновок ясний — за це він повинен бути ціле своє життя владичин Югославії, бути вірним і другом і, розуміється, ніколи її не зраджувати. Але життя поставило свої вимоги.

Ахмед бег Зоґу добре розумів, що в його батьківщині терен для більш менш тріького володіння дуже незначний. І коли він при допомозі одного сусіда досить легко позбувся свого попередника, то при допомозі другого, сильнішого, так само легко зможе позбутись і свого сусіда. Довказом цього були постійні повстання та неможливість опертись на свої власні сили. Тому він почав по-

**Лантатим: Рідня Школа — це на-
родня фортеця, це повний захист
і добі виконати!**

Спортова анкета.

**В справі положення українського
спорту під Польщею.**

Скандал українським Спортсмен Союзом на дні 4. грудня анкета збирала у великій залі „Прогреси“ значне число учасників зі Львова і провінції, на жаль, переважно молоді. Зрозуміло, старшого громадства прийшов тільки п. секр. Целевича. Анкета була підготована на засіданні У. С. С. В рефераті й кореспонденції мали бути подані напрямки дій, біля яких повинні були обертатися дискусії. Не щасливо так сталося.

По виборі передсідання до голосу прийшов голова У. С. С. п. О. Нароцький і оголосив обшарпаний реферат. Головні його точки були такі: Понимом українського спортивного руху був у нас проф. І. Боберський. Він виховав школу руху: і спортсменів, що досі ведуть український спорт і поза успіхи, ним досягнені, як і досі не вийшли. Студентство руханю, як і спорт не цікавилися. Нема професорів руханю до українських приватних шкіл! Подзвонили організації фізичного виховання слаба. Спортові клуби розвиваються неохоче, деякі занепадають. Найважливіші справи для нас під теперішню добу: 1) набуття спортивних площ по містах; 2) наші економічні установи повинні заложити спортивний фонд; 3) треба сорозв'язати інструкторів спорту і розв'язати роботу в цілому краю; 4) треба футбольного (мандриного) тренера; 5) треба кожен здобути спортову домівку у Львові й у кожній кожній приватній клубі; 6) УПТ повинні мати в Голові У. С. С. Головного інспектора й референта фізичного виховання; 7) студентство повинно готуватися до участі в Студ. Олімпіаді в Римі влітку 1927. На це треба зібрати Олімпійський фонд.

Кореспондент п. В. Стоцький обмежився до однієї справи: приступлення до Львівського Союзу копаного м'яча. На зазначених „Українці“ і „Гасконеті“ і „Спартою“ було багато публіки і вони зробили касу. Коли би приступити до „Зайонізму“, було б більше таких змагань, каси українських спортивних клубів були б повні й український спорт став би на ноги. З нашої співпраці мали б ми й інші користі. Ставить висновок: Спортова анкета доручає У. С. С. Союзові навести зв'язки зі „Зайонізом“. Ознає того висновок не поставлено під голосування, бо далішній хід дискусії вказав його безнадійність у практичному переведенні.

Після того почалася дискусія. Проф. Гайдуков кладає головну вагу на спортивне виховання народу, а не на вишколення горстих спортивних мистців, які часто є мерзетними птахами, як це бачимо хоч би у інших народах. Домогатися заснування Рад фізичної культури з обсягом діяльності на всі зах.-українські землі. Заразом виступає проти роздроблювання сил. Нарікає на недостатку дисципліни серед українських спортивних клубів. Радить набувати або винаймати всіма, де лише можна, спортивні майдани, видавати спортову літературу, виховувати інструкторів. П. Шеларович висловлює парадоксальну думку, що кований м'яч за кордоном нібито бережливості: це загалом не спорт. Думає, що український спорт без коп. м'яча може обійтися. Радить брати участь у міжнародних змаганнях. На неприхильні відносини У. С. С. Союзу і Сокола-Батяка до „України“ нарікає п. Мушкевич (цей висказ інші промовці опрокинули). Пропонує видати марки Олімпійського фонду по 10, 20, 30 сот. для масового поширення. П. Саламанчук намагається вказати різницю між руханню і спортом і є за спортивним універсалізмом. Саян (від українських спортсменів Кракова) є за вступленням до П. Союзу коп. м'яча. Причини упадку спорту у нас — на думку п. Целевича — є психофізіологічні й економічні. Першу можна усунути через добру пропаганду спершу в пресі, друга причина є затишніша. Зрештою кризу переходить ціла наші. Футбол як такий для фізичного виховання наші майже не має значення, веде до професійності. Не вірять, аби вступлення наших футбольних клубів до П. Союзу розв'язало фізичну кризу і є лютістю. Кілька разів забирає голосніж. Слезак Бажає більшої уваги УСС до коп. м'яча. Через інтриги справа створення Українського Союзу коп. м'яча не повелася і так, як тепер стоїть український футбол, незорганізований і слабкий, годі приступати до П. Союзу. До якого не належать зрештою німецькі дружини Горішнього Шлеса, а всеж таки розвиваються. Дошліше було б заложити Футбол Союз для всіх нац. меншостей. Замігання за мистецтвом Польщі повинні розгравати самі Польки між собою. Більшу радію мало би приступлення Українського Союзу до П. Союзу спортсменів союзів як автономії однієї. Тоді можна б ждати від держави пропозиції на український спорт, що нам як наші податки правдо належить. П. Франко жаліє, що головний референт, не маючи на виразні директиви, не подає докладних даних, як стоїть справа футбольних союзів у нац. м'ячані державах. Цілий відвернутий футбол від інших галузей спорту Українського Футб. Союзу можна б дозволити вступити до Польського Союзу на те, щоб по році чи двох пади

на касу, поправу і стигнення грацій навіть у таких оптимістах, як п. Стоцький, раз на все розв'язали.

Наради продовжували й попері: дискусія була дуже оживлена. Промовляли старі спортові дідачі, представники студентства, „Скали“ зі Стрия, Коломиї, футболісти („жуків річка“ і розумна була промова п. О. Верхолю), легкі атлети, а на закінчення головний референт. Ми жалували, що дискусія не все оберталася коло напрямків його реферату й кореспонденції і відповідно на заклики поодиноких промовців. Накінцях ухвалено внесення, аби Український Союз узяв під увагу висунені в дискусії бажання й директиви, що є одногласним висловом українських спортивних кругів, і змагав до якнайшвидшої їх реалізації.

Від себе додає, що анкета повинна мати позитивні наслідки. В дискусії стиралася різні погляди, висловлювалися представники різних спортивних кругів, що по-може до кристалізації думки навіть у тих, що з упередження прийшли на анкету. Рівень дискусії був доволі високий: необхідні вислови й хибні погляди з місця збивали і загалом не толерували. Намічено шляхи для дальшого розвитку українського спорту. Комуналом стасла думка, що без економічного піднесення народу неможливий поступ у ніякій галузі культурного життя, тимсамим і в спорті. Переміг погляд, що спорт слід ширити в містах і розвивати власні сили, а не надіятися на чужу, фінтвану поміч.

Справа фізичного виховання нації — під що пору одна з найважливіших!

Т. Ф.

Процес 151.

**За приналежність до української
постаночної організації.**

Володимир Вол., 10. XII. 1926.

Розправа з 9. грудня 1926.

Зізнавав даліше свідок Зьбодовський, надкомсар політ. поліції Луцьк. Тон відповів свідка дав обороні причину до злочину д-ром Шухевичем заявив, що функціонари поліції дають обороні нечесті й шкідливі відповіді, хоч оборона має такі самі права, як кожна інша сторона.

Обвин. д-р Мандель питає свідка, коли то він скостатував, що обвинувачений був присутній на конференції К.І.З.У. на Волині (свідок попереднього дня зізнавав про це). На те свідок каже д-ру Манделю, щоби сказав йому, коли була та конференція (?), а він йому відповів. Цєю відповіддю свідок осмішався й остаточно зізнав, що д-р Мандель не був на конференції — всупереч своїм попереднім заявкам. Говорачи про конференцію в днях 30. і 31. березня 1925, свідок зізнав, що делегати Ц.К.К.П.З.У. був нібито Завашко. Голова суду звертає свідка увагу, що це радше був Хомин, що свідок повторює. Обвин. Хомин каже запропокувати що відповідь свідка і заявляє, що свідок підсвідомо зізнав правду, щоино опісля поправився на неправду, передовсім тому, що Завашко, який був на конференції, втік, а на його місце вступав Хомин. З зізнає свідка виходить, що він не відкидається такою „феноменальною“ пам'яттю, як його попередник, що могли зізнавати цілими днями по ульній п'яторо року часу (!); прим. попереднього дня свідок, аніжачи, як далеко підготовано зброяне позастав, сказав, що вже навіть визначено обвинуваченого Терещука (модлого злодій) бурмистром (!) міста Володимир, а в інших зізнаннях свідка ці почесті дісталися обвинуваченому Степанюкові.

Свідок Ян Савицький, підінспектор політ. поліції у Львові, зізнає чи радше переповідає досить докладно життєпис обвин. Хомини і його партійну кар'єру. Хоми був визначним членом КПЗУ і був тзв. функціонером, значить цілу свою працю жертвував партії і за те одержував платню. Подібно д-р Мандель і Хая Штайн були функціонерами. Зізнає, що V. конференція КПЗУ дуже оглядно опрокинула „гурський комунізм“ і на висок підпрокуратора відчитує дотичне місце з постанов згаданої конференції. Натомість III. з'їзд КПП стану на становищі збройної боротьби.

Даліше зізнають свідки оборони. Мировий суддя Вахновський і секретар мирового суду в Локачах Зарембінський зізнають, що не бачили, аби при допиті на постерунку в Локачах бити Ілька Гойраха або Базилука. На це обвин. Гойрах заявляє, що свідки зізнають неправду, хоч перед хвилею зложили присягу.

Свідок оборони д-р Веселський, лікар ковальської тюрми, зізнає, що багато обвинувачених голосилося хором за причини, як казали, побиття і були дійсно хорими, однак свідок не скостатував свідка побиття. Свідок зізнає, що оглядав хорих раз на тиждень (!), а на запит оборони каже, що деякі свідки побиття скоро уступають або й узагалі незмітні, як приміром дуже болуче бити по п'ятах. Подіє (імена) й пізнає деяких обвинувачених, що жалувалися йому на побиття і з тої причини не голосилися хорими.

Свідок Барановський, тюремний фелічер, зізнає, що багато обвинувачених голосилося на побиття, а деяким обвинуваченим смарував свідок болучі рази подібно; однак щоб це були наслідки по-

биття, свідок не скостатував (!). Зізнає, що обвин. Нестор Байда жалувалася на великий біль з причини копіення в полові органи (!), але свідок свідка копіення не зауважив. Каже також, що обвин. Бернський жалувалася на ушкодження ух наслідком биття і взагалі хорувала на різні недуги.

Свідок Воробіч, постерунковий з Локачів, зізнає між иншим, що до часу ліквідації про організацію нічого не чув.

Жигмонт Малишевський Інженер

помер по довгій тяжкій недугі дня 11-го п. м. в 35 році життя. Похорони відбудуться в понеділок дня 15-го п. м. з дому жлоби при вул. Листопада 116, на який своїм і знайомам запрошує

Мама, жінка і син.

ОПОВІСТКИ.

**Український Наддніпрянський
Хор під управлінням Петра Савеського** у складі 30 осіб виступає:

Понеділок 13.XII. Кременець.
Віторок 14.XII. Дубно.
Середа 15.XII. Дубно.
Четвер 16. XII. — Залозунів.
П'ятниця 17. XII. — Залозунів.
Субота 18. XII. — Рівне.
Неділя 19. XII. — Рівне. 1111 4-2

**Концерти Українського Націо-
нального Хору Д. Котка:**

Віторок 14.XII. Жидачів.
Середа 15.XII. Стрий.
Четвер 16.XII. Стрий.

ДРІБНІ ОГолоШЕННЯ.

**КУПУЙТЕ КАЛЕНДАР-ЕНЦИКЛОПЕ-
ДИЮ „ТОВАРИШ“ на 1927 рік.** Ціна 2-50 зол. Замовлення посылати: Кооператив „Друкар“, Львів, Руська 3. 4-2

ІДЕАЛЬНА ПАСТА до зуба **КРЕМ**
ПЕРЛОВИ Ігнатюк Львів. 956 18-2

КАМЕННИЦЮ, центрм. негайно продасть
Агенція Хорунція 27. Теа. 16-22.
1093 3-3

КОНЦІПІЕНТА самостійно працюючого
приймає негайно адвокат. Зголошення
під: Адела S. nowa — T. ate. 10794 3-5

КОВДРИ — МАТЕРАЦІ найде-
шегше поручає **І. ДРЕКСЛЕР** і сини
Львів, площа Капитульна ч. 2.

1 зол. 50 сот. коштів одна ложка,
або вилок з хітського срібла у Мандля
Коперника 14. Проти кіна Коперник.
081 6) 14-2

З ПРИВУДУ вигрузу за границю продам
на дуже корисних устлях реальність,
що складається з мешкального дому
і склепу, чверть морта городу, при голоз-
ній дорозі, близько залізничної стації. Пр-
ська і кліматична місцевість. Анна Барно-
ва, Команча. п. в місяці. 1078 6-6

У МЕБЛЬОВАНА кімната до винайму для
поважних осіб. — Адреса в Адміні-
страції. 1098 2-3

ДОБРА НАГОДА! 2 великі кімнати в се-
редмістю до набуття для лікарів, на
бюро і т. п. Відомість 1. Дейнека, Руська
ч. 1. 1112 2-2

ФОРТЕП'ЯН ВОЗЕНДОНКЕ з анга-
механікою, майже новий, оказійно
продасть „Моношюко“, Зіморозича ч. 10.
1097 2-2

ПАРХІЯЛЬНИЙ комітет в Пчанах, по-
віт Жидичів пошукує різьбяр до ви-
копання іконостасу в там. церкві. Зголо-
шення до о. Івана Скороботого, парох
Цушиловськ, п. Жидичів. 1116 1-2

ХТО з наших краєвиських майстрів при-
ймає би пильного й дібного хлопця на
науку? Зголошення в Ремісничій Бурсі Хо-
дорівського 3. 1-1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Д-р Фелікс Ган Спеціаліст надуг. леге-
нів, серця і жовтуха
Львів, Городецька 46. Тел. 839
Пересвітлення Риттелон. 929 20-25

Д-р Юліян Лещій

переносить свою адвокатську кан-
целярію на стаю

на вулицю Баденіч ч. 12
1081 (близько Політехніки). 3-3

МЕБЛІ на сплату, власного
виробу поодинокі і
комплектні урядження найдешевше
ТАННЕНБАУМ

робітня: вул. ЯКОВА ГЕРМАНА 7, на-
газнич **ВЛАСОВА 12.,** **СОВІСЬКОГО 18**
1066 в подвір'ю. 2-4

БІЛЛЯ — ВЛАСНА ШВАПЛЯ

Жіноче, мужеське, діточе
поручає найдешевше фірма

Б-ТЯ СТАЖЕВСЬКІ
1115 Львів, Галицька 16. 1-4

Родичі!

Купуйте для дітей на „НИКОЛАЯ“ та
„ЯЛИНКУ“ такі книжки з барвистими збраз-
ками:

- А) для дітей 3-6 літніх:**
1. Барне Д. В. В.
  2. Хто почесить
  3. Братчик і Сестричка
  4. Дикі Звірі
  5. Добрі Привітати
  6. Чуда техніки в житті дітей

- Б) для дітей 7-10 літніх:**
1. Червона Шапочка
  2. Котик у чобітках
  3. Снігурочка
  4. Івась і Ганусь
  5. Попелюшка
  6. Мизинчик
  7. Дика рожечка
  8. Воля і козенята
  9. Чарівний столик
  10. Бабуся Метелиця
  11. Манаріки Гулівера
  12. Гуська
  13. Робінзон Крузо
  14. Каліф Бувайко
  15. Брат і сестра
  16. Домовики

Жадайте цих книжок по всіх українських
книгарнях. 1-3

ГОЛОВНИЙ СКЛАД:
Видавництво „Світ Дитини“
Львів, ул. Зіморозича 3.

Подяка.

Читальня „Прогреси“ в Клепарові, скла-
дає щиро дорогого шпору подяку „Львів-
ському Співальному Гуртку“, який по-
прозом радників Т. Купчинського вико-
нав безітересовно з великим мистецтвом
успіхом усі хоромі точки на святі „Про-
світ“ в Клепарові, дня 3. грудня 1926.
Виділ Чит. „Прогреси“ в Клепарові.

Ч. 604/1926 През.

Управа Каси Хорих міста Львова
розписує отсім

КОНКУРС

на 5 посад лікарів-зубарів.

- Услія прийняття:**
- 1) Право виконання лікарсько-зубної практики
  - 2) Польське громадянство.
  - 3) Декази фахової спеціалізації.
  - 4) Докази довгої спеціальної практики.
  - 5) Не більше 40 літ життя.

Час виношення прохань упливає з днем 31. грудня 1926.

Більших інформацій уділить начальник лікар Каси Хорих при вул. Бра-
єрівській ч. 8. П. п. офіційно.

ЗА УПРАВУ КАСИ ХОРИХ М. ЛЬВОВА:

Д. Саламандер
директор

Ян Щирех
предс. Управи

1117 1-1

Околиця нашої Пинчуги була на, навіть дуже гарна. Могутня гара шуміла проти вікон, а до зеленіла цілий рік тайга, літом мінилися фіолетом вересу — а самому селі пустиня. Ні одного дерева, ні деревця коло хати, ні родичка, одні деревляні будинки сподарські. Всі яринні городи стоялися подальше над самою горою, бо там декше було їх ливати (в селі керниць не б. Ми, що привикли хоч би т. Львові до багатства зелені, до роді-парків, відчували особ. літом дуже прикро ту відсут. ростинности коло себе. І зна. Мінусінська приходить весною, руюк від о. Боцяна, скринька. кого насіння катів і ярини. Ми зорали свої хазяї для мене вел. шмат землі перед вікнами і я с. садити: моркву, петрушку, с. буряки, каліфюри, горох, фас. огірки, а в окремій куточку і ч. чихах квіти: мачки, крокес, гв. ки, пахучий горошок, тощо. прийалося як найкраще, тільки. соля не зійшла, хоч я покля. на неї великі надії, а пинч. чолдони дожидали нетерпели. поляи. бо не знали, що вона.